

igaar for mit Bedkommende, og formodentlig er det de samme Omstændigheder, der have fremkaldt den hos os begge. Jeg har erklæret, at denne Overbevisning hos mig allerede maatte komme frem ved den Maade, hvorpaa mit Forslag blev modtaget ved første Behandling. Smidbertid er der en anden æret Folkethingsmand, nemlig det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen), som udtalte sig i nogle Ord om sin egen Stilling til denne Sag og gjorde det med saa megen Alvor og med saa megen Følelse af det Pinlige for ham i ikke at kunne være fuldkommen paa det Rene og Klare med, hvorledes han vilde stille sig, at man ikke kan Andet end have megen Agtelse derfor. Men han beklagede tillige meget, at Sagen var kommen til at foreligge til Afgjørelse, som den foreligger, og mente, at det dog maatte kunde være, at det var Ministeren, som havde Skylden, naar det ikke blev til Noget med denne Sag. Jeg vil nu ikke sige, at han lagde Skylden udelukkende paa Ministeren, men han mente dog, som sagt, at det nok kunde være, at Ministeren bar sin Skyld derfor, og han anførte som Noget, der havde bragt ham paa denne Tanke, at det var lykkedes en anden Minister, nemlig Finanzministeren, ved Mægling at komme til en Overenskomst i forffjellige Sager. Ja, det kan være heldigt for Nogle, uheldigt for Andre, heldigt i nogle Tilfælde, uheldigt i andre, men jeg vil dog sige, at det ogsaa er lykkedes mig, og at jeg har havt rig Leilighed til, baade som Minister og som Medlem af Udvalg, at bevirke Resultater ved Hjælp af Mægling, saa at det altsaa ikke kan være nogen absolut Mangel paa min Side, der skulde udelukke mig fra at kunne gaa denne Vej. Men jeg tror virkelig ogsaa, at man ganske roligt kan henstille denne Sag, som den foreligger, efter hvad der er fremkommet offentligt, til Bedømmelse af, hvori Banffeligheden egentlig har ligget. Banffeligheden i en Sag som denne, der gaar ud paa Gjennemførelse af en Reform i en gennemgribende og betydningsfuld Sfære, er netop kommen frem — og det skal jeg tillade mig at udtale saa roligt som muligt, fordi jeg tager det blot som historisk

og tror, at det neppe skal kunne modsiges — derved, at vi nu i Maret 1870—71 ere komne ind paa et nyt Princip, som vi ikke tidligere kjendte her i Thinget. Det er et Princip, som jo oftere er blevet antydet fra flere Sider, at man ikke skal gaa ind paa det Næstbedste, naar man ikke kan faa det Bedste, og det er navnlig blevet forklaret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgøbro), der er traadt op som Apostel for den nye For- mening, at vi ikke skulle bryde os om, at vi slet ikke faa Noget, idet vi snart ville være komne til det Tidspunkt, hvor vi kunne sætte vor Mening igjennem; naar der blot er et Flertal her i Folkethinget, saa skulle vi nok tvinge baade Regjeringen og det andet Thing til at gennemføre det, som vi anse for det Bedste. (Modsigelse). Det er blevet sagt tydeligt af det ærede Medlem under en tidligere Forhandling, og der er henpeget dertil ogsaa ved andre Leiligheder. Det er, som sagt, et ganske nyt Princip; om det er bedre end det, vi tidligere have havt, er et Spørgsmaal. Tidligere havde vi et andet Princip, for hvilket der har været forffjellige Apostle, — om jeg maa bruge dette Ord endnu engang — her i Salen, og der er endnu een af dem tilstede, som meget ofte er traadt frem som varm For- svarer af det andet Princip, nemlig det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), der netop ved mange forffjellige Reformer paa mange forffjellige Gebeter, saa varmt og indtrængende har gjort gjældende, at man vel maa tage sig ivare for at opstille dette nye Princip, idet man tværtimod skulde se at gjøre et Skridt fremad, thi det kunde være meget gjøglenende at tro, at man nok kunde sætte det Andet igjennem. Som sagt, dette er den virkelige Grund til Banffeligheden. Naar man ikke havde denne Grund stillet op saaledes, vilde der have været en ganske anden Vej til at begynde en Mægling. Men naar man har denne Forestilling, saa ligger det klart, at man ikke kan finde nogen Opfordring til at gaa ind paa en Mægling, og jeg paastaar, at der ikke har vist sig den allerminste Hentydning til, at det skulde have været Meningen hos Flertallet at gaa ind paa en Mægling; thi det er kun Mindre-